

unokatestvérét 7. Zamatot 8. Földet forgat – fordítva 9. Zambiai és magyar autók jelzése 10. Kiáltás része! 11. Salamon anyja – névelővel 12. Szamárhang 13. Török és osztrák autók jelzése 14. Az Ószövetség szerint nagy vadász volt. A Biblia – többek között – az ő nevéhez fűzi Ninive alapítását 15. EEL 20. Lírai műfaj 22. Bétel városának másik neve 25. Liter egynemű betűi 26. A kályha hátulja! 28. Efelé a város felé vezető úton utazott az etióp főember – fordítva 29. Azonos betűk 31. Teherautómárka 32. L-lel a végén: innivaló 33. Luxemburgi, osztrák és máltai

KERESZTREJTVÉNY

Rejtvényünkben a vízszintes 1., függőleges 35. és vízszintes 30. alatt egy bölcs mondást rejtettünk el. Megfejtendő ez a mondás.

Vízszintes:

1. A megfejtendő mondás 1. része 16. „Görbe” útjáról híres bibliai férfi 17. Ennek a királynak az uralkodása alatt járt Illés a saretai özvegynél – névelővel kell beírni! 18. Mosópormárka 19. Összevissza szel! 20. Áraszt 21. Talál 23. Vágya – fordítva 24. Ézsau fele-

sége 25. Kettős betű 27. „Ott, ahol a kis ... siet beléje” 28. B-vel az elején: török úr **30. A megfejtendő mondás 3. része** 33. Ábrahám unokaöccse 35. Izsák egyik fia 37. Betlehem másik neve 38. Edomi királyfi, aki Dávid elől Egyiptomba menekült 40. Végtelen sáv! 41. Izraeli bíra – névelővel 43. Ábrahám neve másképpen 45. Személyes névmás 46. Török rang 48. Ádám fia 49. Téli sport 51. Hofni és Fineás apja 52. Fogoly 53. Sír 55. Kezdemény – az első kocka egy kettős betűt tartalmaz! 57. OK! 58. Szeretvendégség az első keresztény gyülekezetekben 61. A nő, aki megtudta Sámson erejének titkát 63. Saul, később Dávid hadvezére

autók 34. Bácsika **35. A megfejtendő mondás 2. része** 36. Összekevert tus! 38. HÁI 39. Női bíra volt 42. December 31-e 44. Repülőtéri Légiforgalmi Igazgatóság 47. Gabonát betakarít 49. Város Efraimban, itt szolgált Éli pap is 50. Önző 52. Rosszá tesz 54. Apósa 55. Közép-európai nép – az első kocka egy kettős betűt tartalmaz! 56. Legelő – németül 57. Bent dobál! 59. Fél guru! 60. Isten – héberül 61. Orosz igenlés 62. Osztrák és spanyol autók 63. ... Capone 64. Napszak

(Mostantól kezdve az énekek mellett a JÓ PÁSZTOR minden számában rejtvény is lesz. Köszönjük dr. Sajben Klárának a rejtvényrovatot szerkesztését!)

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.hu

Függőleges:

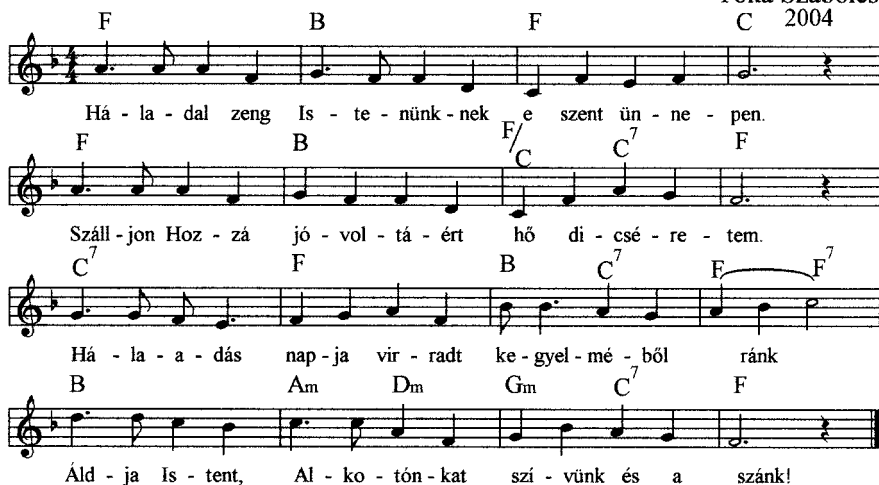
1. Az első halott – ékezetet nem kell írni! 2. Lakóépület 3. A próféta, aki „nem halt meg” 4. Tászkában van! 5. Kiejtett betű 6. Jeremiás

Beküldési határidő: október 25.

Akik helyes megfejtést küldenek, könyvjutalmat kapnak!

HÁLADAL

Tóka Szabolcs
 C 2004

Há - la - dal zeng Is - te - nünk - nek e szent ün - ne - pen.
 Száll - jon Hoz - zá jó - vol - tá - ért hó di - csé - re - tem.
 Há - la - a - dás nap - ja vir - radt ke - gyel - mé - ből ránk
 Áld - ja Is - tent, Al - ko - tón - kat szí - vünk és a szánk!

Kiadja:
 JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.
 Számlaszám:
 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-30/9787-331
 Fax: 06-1/283-1413
 Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2004. SZEPTEMBER–OKTÓBER • 4-5. SZÁM

Mindig van miért hálát adni!

Gerzsenyi Sándor 18 éves korában

Amit most elmesélek, igaz történet, szem- és fültanú vagyok.

Gyulán volt lelkipásztor édesapám, ott ért bennünket az orosz front. A tizenkettedik esztendőmben jártam. Az iskolában úgy tanultuk, azt kell mondani, hogy a dicsőséges szovjet hadsereg felszabadított bennünket.

Amelyik otthonban tizenéves leány is volt, azok a családok örökös rettegésben éltek. Mióta világ a világ, háború idején mi sem természetesebb, mint hogy a legyőzöttek minden tulajdona szabad prédává lesz. Katonának a fiatalokat szokták behívni, és ezek a fiatalok néhány hónap alatt átalakulnak fenevadakká. A „felszabadított” területek édesanyái páni félelmek közepette gondoltak arra, hogy beront az otthonukba egy önmagából kifordult, kiéhezett sakálgyerek.

Ülünk a konyhaasztal körül az egyik vasárnap reggel. Alig szólunk egymáshoz,

eszünk. Hirtelen nagy puffanás hallatszik a kerítés felől. Egy zöldes színű ruhába öltözött, vézna alak oson el az ablak alatt. Pár pillanat múlva megnyikordul az ajtó, és belép a konyhába egy fiatal orosz katona. Két sáros kezével a géppisztolyát markolja, és sebesen, hadarva beszélni kezd. Természetesen egy mukkot se értünk az egészből.

Egyetlen nyugodt ember van köztünk, az édesapám. Hellyel kínálja az idegent. Riadtan forgatja tekintetét az orosz „gyerek”, kérdezget valamit. Később megfejtettük, hogy németekre vadásztak, azt kérdezte, nincs-e a házban „nyemeckij szoldát”.

Végre leül. Az asztal szélén ott van a nyitott Biblia, reggeli áhítat következett volna. A könyvön megakad a szeme. Láthatóan megnyugszik. Belelapoz. Tudja, mi az, de honnan ismerné a magyar betűt! Végül abbahagyja a lapozást, leteszi a könyvet. A szájára helyezi a mutatóujját, mint mikor azt mondjuk egymásnak: pszt, csend, most nagyon figyeljete! Kigombolja mellén a katonazubbonya zsebét, és látjuk, hogy egy koszos rongydarabot próbál onnan előhalászni.

Napvilágra kerül egy gyanús színű ruhába csavart kis lapos csomag. Leteszi az asztalra, a géppisztolyt a jobb derekánál hátrafordítja, aztán óvatosan kipólyálja a titokzatos csomagot. Mi, gyerekek, de a szüleink is szinte száj tátva lessük, mi lehet az. Egyszer csak látjuk, hogy egy puha fedelű kis könyvet forgat ki a rongyok közül.

Nicsak! Ez olyan, mint egy kisméretű Újtestamentum! Persze, hogy olyan, hiszen az is!

A kis sovány orosz fiú gondosan megtörlögeti a kezét a rongyba, majd óvatosan kézbe veszi a kis Bibliát, és belelapoz.

Rábök a mutatóujjával a mi nagyobb Bibliánkra, és mutogatva kéri édesapámat, hogy ő is vegye kézbe a könyvet, és amit ő mutat, azt keresse ki. Látszik, hogy nagyon otthonosan forgatja a Bibliáját, és így – az igeversék segítségével – kommunikálnak egymással: egy hívő orosz fiatalember és egy magyar baptista lelkipásztor.

Már nem nagyon emlékszem a beszélgetés részleteire, csupán arra, hogy édesapám a Lukács tizenegy harminchéttel fejezte be. A fiatalember váltig kérdezgette, hogy „szivódnya?”, „szivódnya?”, mire mi mindnyájan, mintha értenénk, bólogtunk, hogy igen, szivódnya. És a kis orosz üdvözült mosollyal ígérte, hogy aznap délből visszajön, és nálunk ebédel. (Lukács 11:37: „Beszéd közben pedig kérte őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leült enni.”)

Később, az ebédnél kiderült, hogy Harkovban laknak a szülei, az édesanyja tanítónő. Ő maga már bementett hívő, és Harkovban nagyon sok baptista hívő él – a sok üldöztetés ellenére.

Drága orosz barátom, ha ott nem maradtál valahol a harcmezőn, s ha még élsz a nagy Oroszország valamely zugában, vajon mennyire emlékszel ebből a furcsa találkozásból? Nyolcvanéves „tataska” lehetsz. Meséled-e a dedunokáidnak, milyen ételeket ettél egy magyar baptista lelkipásztor család asztalánál, és hogyan lett kapocs köztetek az Ige, mely az ellenséget is barátá tudja tenni, hiszen élő és ható?

Amint a múlt homályából előbukkant értelmemben ez a történet, ez lett az én háladási sztorim ebben az esztendőben. – Köszönöm, Istenem, hogy abban a vérzivataros időben hozzánk vezéreltél egy idegen hívő testvért, és megtanítottál arra, hogy tebbened és teáltalad miként lehetnek a távolvalók közelvalókká! **Gerzsenyi Sándor**

„Hálával áldozzál az Istennek és teljesíted a Felségesnek tett fogadásaidat!”

(Zsoltárok 50:14)

ELETUTAK

Marsal János testvér 2005 áprilisában tölti be 80. életévét. Köszöntjük szeretettel, sok áldást, örömet és békét kívánunk neki az Úrból!

– a szerk. –

Budapesten az István Kórházban születtem 1925. április 15-én egy katolikus család második gyermekeként. Édesanyám Skotz Mária, édesapám Marsal József, szegény emberek voltak. Hárman voltunk testvérek: nővérem, Ilona és öcsém, József. Sajnos a szüleim elváltak. Édesanyám egyedül nevelt bennünket, édesapánkkal nem volt kapcsolatunk. Akkoriban nagy volt a munkanélküliség és ezért – így gondolom – anyám elég korán menhelybe adta gyermekeit. 1931-ben történt ez, a gazdasági válság idején. Alig múltam hatéves.

Vas megyébe, Vasvárra kerültünk mid a hárman. Rövid ideig voltunk csak együtt egy helyen, egy családnál. Hamarosan elválasztottak bennünket egymástól: mindegyikünk más-más családhoz került. Testvéreimmel csak 1945-ben, ifjú koromban találkoztam újból. (Ezt követően – egészen a halálukig – tartottuk a testvéri kapcsolatot egymással.) Anyámtól évente egy-két levelet kaptam, más kapcsolatom nem volt vele. 1947-ben találkoztunk újból, s 1975-ben bekövetkezett haláláig ismét kapcsolatban voltunk egymással. Édesapám 1943-ban halt meg, de utoljára hatéves koromban láttam őt.

„...én terólad el nem feledkezem: Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.”
(Ézs 49:15–16)

Úgy nőtem fel, hogy sem a szülői szeretetnek, sem a testvéri szeretetnek örömét nem hordoztam a szívemben. Mindemellett több helyen, különböző családoknál voltam Vasváron, Alsóújlakon, Jászkarajenőn. Hat olyan év volt az életemben, amikor nem aludtam ágyban, csak az istállóban, a tehének mellett jutott számomra fekhely. Hétéves körüli fiúcska voltam, amikor láttam, hogy a háziak diós tésztát ettek, de nekem csak tökmag jutott a tésztára. Számtalan keserves élményben volt részem gyermek- és ifjúkoromban, de végül is megbocsátottam a szüleimnek.

A hat elemi elvégzése után 12 éves koromban Bábolnára kerültem, ahol zenére, lovaglásra, lóápolásra és egyéb munkákra tanítottak bennünket 1937-től 1941-ig, kemény katonai nevelésben részesítve. A négy esztendő leteltével nem a lovas, hanem a zenei pályát választottam. 1941-ben egy honvéd zenekarhoz kerültem Kiskunhalasra, ahol különböző fúvós hangszereken játszottam. 1943-ban Délvidéken, Zomborban voltunk a zenekarral, amikor egy beteg szemű katona után megmosakodtam a lavórban és trahoma nevű szembetegséget kaptam. Tizennyolc éves voltam ekkor. Kilenc hónap elteltével egyik percről a másikra csodálatosan meggyógyultam. Éppen a szegedi kórházban gyógykezelték, ahol állandóan egy elsötétített szobában kellett lennem. Egy katolikus nővér arra biztatott, hogy menjek el a Fogadalmi Templomba, imádkozzunk a gyógyulásomért. Nem hittem benne, de azért elmentem. Amikor az ima után kijöttünk a templomból, gyógyult szemekkel, természetes fénynél tisztán láttam. Egyszerűen csoda történt!

Ezek a háborús évek voltak. Értelmetlennek találtam az egész háborút, ezért megszöktem a honvédségtől. Baján fogtak el és halálra ítélték. Még nem voltam 19 éves sem. A halálbüntetés végrehajtásától egy repülőtéremádás mentett meg. Mindenki a maga életét mentette, engem meg otthagytak. Nem akartam dezertőr lenni, ezért megkerestem az alakulatomat, de ez egy szörnyű, rettegéssel teli éjszaka volt, mert nem

tudtam, hogy reggelre hogyan döntene az életem felől. Végül is megmenekültem. Erre a kegyelmi hírről olyan hihetetlen energia szabadult fel bennem, hogy egy lovas kocsit egyedül toltam fel a kompra, amivel addig öt ember nem bírt el. Mindenki ott szörnyülködött, hogy ez lehetetlen, ismétellem meg, mire az egyik katonatársam azt mondta: „ahhoz előbb halálra kell ítélni Marsalt és másnap kegyelmet kapnia”.

Visszatekintve látom, hogy Isten sok éven át munkálta megtérésemet. Korábban a katonazenekarban volt egy meghitt barátom, Csóvári Pál. Ő ma is él Kiskőrösön. Pali többször beszélt nekem a Bibliáról, megtérésről, Úr Jézusról, kárhozzatról, üdvösségről. Még egy Bibliát is ajándékozott nekem, hogy olvassam. Egyébként én mindig nagyon vallásos beállítottságú voltam.

1944-ben fogságba kerültünk, mindketten a Szovjetunióba, Horlovkára, egy szénbánya telepre. Pali az én kulacsomat csak félig töltötte kávéval, a többi cukorral pótolta – mikor nem látta senki – hogy kedvezzen az energiaháztartásomnak. Amikor egy év után hazakerültünk volna – ő hamarabb hazakerült – a Konstancába tartó hajóról odakiáltotta nekem a címét, aki a parton voltam: „Csóvári Pál, Soltvadkert, Kútágas dűlő 41. szám!” Ezt a címet elraktároztam az emlékezetemben.

A szénbányában az egy év alatt lesoványodtam, munkaképtelenné váltam, és 38 kilóval, különböző betegségekkel hazaszállítottak 1945 decemberében. Szegedre kerültem egy hadifoglyokórházba, ahol súlyos betegségem miatt már semmi remény nem volt az életben maradásom felől. Sem enni, sem inni nem kaptam, nem kezeltek, csak várták a halálozást. Hatan voltunk súlyos betegek egy kórteremben, ötöt közülünk el is temettek, egyedül maradtam meg, de már nekem is kiásták a síromat. Ekkor volt egy bizonyos látomásom. Önkívületi állapotba kerültem, 50–60 m magasan voltam a kórház fölött. Az angyalok között lebegtem, gyönyörű muzsikát hallottam, csodálatos mennyei öröm fogta el a szívemet, lelkemet, testemet, ugyanakkor pedig láttam magamat a kórházi ágyon letakarva a pokróccal, s mindazt, ami a kórházban történt. Kissé bánattal fogott el, hogy nem ott maradtam, ahol a látomásban voltam, hanem a kórházi ágyon

ébredtem fel és jutottam öntudatra, de azt megállapítottam, hogy ha ilyen a halál, akkor attól nem kell félni. Ekkor jött értem egy orvos, s kérdezte: „Ez a fiú még mindig itt van?” Levette rólam a pokrócot, megnézte a pulzusomat, és azt mondta: „Ez a fiú megmarad.”

Csővári Pali címe eszembe jutott, és miután megkaptam az értesítésemet, eljött meglátogatni, és mondta, hogy ha fölépülök, látogassam meg őt Soltvadkerten. Persze mindketten arra gondoltunk, hogy ez volt az utolsó találkozásunk. De Isten másként döntött. Meleg, nyári decemberi nap volt, amikor vonattal elindultam hozzájuk. Először idős Csővári Pál házigazdával találkoztam, aki nagyon beteg volt. Mellé ültem az ágyra és ő beszélt nekem részletesen a megtérésről, az Úr Jézusról. Ekkor mondtam le a cigarettáról és az italról. Aztán Pali biciklivel kivitt az ő tanyájukra, ahová a háború utáni szegénység nem jutott el, volt bőven ennivaló. Csupán egy nagy gondom volt: Hogyan tovább?

Éppen csak betöltöttem a húsz esztendőm. A honvéd zenekarhoz nem volt kedvem visszamenni, a háborús élmények nagyon megtörték. Végül Soltvadkerten maradtam és napszámban dolgoztam, miközben Csőváriéknál laktam. Pali barátom és családja gyakran kért, hogy látogassak el az imaházba, de hithű római katolikusként nem tehettem a lábamat egy protestáns templomba. Ezért csak a kisterembe mertem bemenni. A gyülekezetnek volt fúvós zenekara, hétközben velük zenéltem én is a kisteremben. Sokat vitatkoztam a baptistákkal, védve a katolikusokat.

Közben már egy másik családnál laktam, amikor egyszer hazafelé menet a katolikus egyület előtt vitt az utam. A nagy mulatozás és cigarettafüst kijózanítólag hatott rám, és viaskodtam magamban, miért védem őket a baptistákkal szemben. Ezután megálltam a baptista imaház előtt. Késő nyári este volt, és nem tudtam, hogy a kisteremben énekkari próba volt éppen, amikor felcsendült az ének: „Bűneid, ha bántnak téged, ördög, világ küzd veled...” Ekkor összeroskadtam s rádöbbsentem, hogy itt van az én helyem. Hazaérve, a háziasszonyomnak örömmel újságotam, hogy döntöttem az Úr mellett. Ettől kezdve rendszeresen jártam a gyülekezetbe, hallgattam az Igét, érdeklődő vol-

tam minden iránt, és kértem a felvételemet. Kémeri György akkori lelkipásztor alig akarta elhinni. 1946. június 11-én pünkösdkor merítkeztem be Szankon, Lőrincz Imre lelkipásztor által, és a soltvadkerti gyülekezet tagja lettem.

Ezután naponta olvastam a Bibliát, munka közben is azon elmélkedtem, sőt papírt, ceruzát vittem magammal a mezőre, s ha egy gondolat támadt bennem, azonnal feljegyeztem, este pedig mentem látogatni a testvéreket és bizonyosságot tenni. A majdani sógornóm jegyezte meg egyszer: „János, magának el kellene mennie a szemináriumba, hogy prédikátornak tanuljon!” Később egyre többször mondták ezt nekem mások is, de én nem tartottam erre méltónak magamat.

Egyszer Tagai István áldott életű előljárónak elmondtam, hogy mire bátorítanak engem a testvérek. Ő nagyon bölcs és olvasott ember volt. Csak mosolygott rám és így szólt: „Lehetséges, fiam.” Annyira megörültem a vélekedésének, hogy majdnem a nyakába ugrottam ennek az idős embernek. (Ő támogatta a továbbiakban a tanulásoimat.) Kémeri testvér, a lelkipásztorunk viszont nem támogató, arra hivatkozással, hogy nincs még két éves gyülekezeti tagságom s anyagi támogatásra sem számíthatok. Nem sokkal ezután dr. Somogyi Imre, az akkori elnök testvér járt a gyülekezetben. Kértem a lelkipásztort, hogy most itt a kellő pillanat, és szóljon Somogyi testvérnek az én tanulási szándékomról, de ő ezt nem akarta, mivel szabályellenesnek tartotta azt, hogy nincsenek meg a szükséges feltételek. Viszont Somogyi testvér meghallotta, miről beszélünk és ezt mondta: „Jó, jó, ez a szabály, de vannak kivételek is.” Így is történt. 1947 őszén kezdtem el teológiai tanulmányaimat. Évfolyamtársaim voltak: Ács András, Boros Gergely, Erdélyi Lajos, Gulyás József, Horváth József, Jóföldi István, Mizerák Sándor, Rác István és Szebeni Olivér testvérek.

Tanulmányaim végeztével több gyülekezet is meghívott lelkipásztori szolgálatra: a békéscsabai, győri, nagyvársányi és Budapest-Váci úti gyülekezet. Az első hivatalos meghívólevél 1951 nyarán Nagyvársányból érkezett, ezért ezt fogadtam el. 1951. szeptember 5-én házasságot kötöttem Bartók Ilonával, aki hűséges segítőtársam

mind a mai napig. Nagyvársányban nem volt szolgálati lakás, először egy gyülekezetbeli családnál laktunk akkor még a feleségemmel ketten, majd egy év múlva felépült egy kétszobás lelkipásztor-lakás. Családunk szépen növekedett, házasságunkat Isten öt gyermekkel áldotta meg, négy fiúval és egy leánnyal.

A nagyvársányi anyagyülekezethez 9 körzeti állomás tartozott. Itt szolgáltam közel 10 esztendeig. Biciklivel jártam a körzetet, majd később motorkerékpárral. A Nyírvidéki Egyházkerületben másfél évig a titkári, egy-két éven át jegyzői, majd Nyári István elnök testvér bebörtönzését követően pedig több éven át az elnöki feladatokat láttam el. Politikailag nehéz évek voltak ezek. De Isten minden nehéz helyzetből kimentett. A hatóság részéről rendkívül sok zaklatásnak voltam kitéve. Mivel a tanácsház és az imaház nagyon közel volt egymáshoz, nyitott ablakok mellett sokszor hallgatták a prédikációmat imaházon kívül is nem feltétlen az Igére szomjazók... Ám ezek voltak az ébredés éve is a Nyírségben. Évente többször tartottunk bemelegítést. A gyülekezetben jó előljáróság működött, sok mindent itt tanultam meg a gyakorlatban tőlük. Így pótolta Isten számomra azokat az ifjúkori kiesett éveket, amikor még távol voltam a gyülekezettől.

Közel tíz évi szolgálat után fogadtam el a szadai körzet meghívását. Amikor ez eldőlt bennem, aznap az O. Chambers napi áhítatos könyvében ez az ige volt: „Keljete fel és menjünk el innen.” (Jézus) Tudtam, hogy elérkezett az idő a költözésre. Akkor kötelező volt az Egyháziügyi Hivatal elnökétől tanácsot kérni. Azt mondtam neki, hogy Isten a pogányokat is fel szokta használni az ő akaratának végrehajtásában, ezért ő dönti el, hogy menjek, vagy maradjak. Nem nagyon tetszett neki a vélekedésem, s végül azt mondta: „No, akkor menjen!”

1960. december 14-én érkeztek meg Szadára, ide tartozott Veresegyház és Kartal. Szűkös anyagi körülmények között éltünk, ezért Kovács László aszói lelkipásztorral – neki szakmája volt a kőműves mesterség – nyolc-tíz éven át együtt kőműveskedtünk. Őt gyerek járt egyszerre iskolába, a megélhetés miatt szükség volt erre, sőt a feleségemnek is el kellett mennie

dolgozni. Egy rozoga kis ház volt a szolgálati lakás, amit lebontottunk, és közel egy évig az imaház kistermében laktunk az egész családdal. Ez idő alatt épült fel egy szuterénos, háromszobás lakás, amelyben ma is lakik a lelkipásztor. A hatóság részéről itt nem ért semmiféle bántalmazás. A tanácselnökkel egészen jó kapcsolatom volt. Egyszer elmondta nekem, hogy ő a tehén faránál nőtt fel, s lám, mire vitte! Én erre azt mondtam neki: „Maga a tehén faránál felnöve kommunista lett, én meg a tehén fejénél baptista lettem.”

A gyülekezetben sok probléma volt, amit intézni kellett sok imádság, harc és tanítás között. Itt, Szadán ért életünk nagy próbatétele is, amikor elsőszülött fiunk, Barnabás 21 éves korában, agydaganat következtében meghalt. Abban tudtunk megnyugodni, hogy az Úr elkészítette őt a Vele való találkozásra. 14 év elteltével úgy éreztem, tovább kell mennem. Juhász Sámuel presbiter testvérral osztottam meg gondolataimat, s ő azt kérte, addig ne menjek el, míg ő él. Bár Samu bácsi beteges ember volt, azt válaszoltam neki: ki tudja, mikor szólítja haza őt az Úr, én addig nem maradhatok.

Őbenne volt egy egyezség, hogy akkor menjek el, amikor ő befejezte az életét. Egy éjszakai tusakodás után eldőlt a szívemben, hogy továbbmegyek, bár meghívásom nem volt. Ezt követően vasárnap reggel mentem az imaházba, Samu bácsi is jött ellenkező irányból, amikor az út közepén összeesett. Mentőt hívtak, még néhány napig élt a kórházban. A látogatáskor megsimogattam a kezét, néhány szót váltottam vele és befejezte az életét. Én pedig fölmondtam a gyülekezetnek.

Feleségem sosem szólt bele a szolgálatvállalással kapcsolatos döntéseimbe, de most megkérdezte: „Hová megy? Hová megy a család?” Én ezt mondtam: „Aki azt mondta nekem, hogy menjek el, azt is meg fogja mondani, hogy hová menjek.” Az Úrnak pedig ezt mondtam: „Uram, én fölmondtam a gyülekezetnek. Ha ebben a szolgálatban akarsz tartani, adj helyet!” Egyik napon nagyon erős érzés volt bennem, hogy ma jön az a valaki, aki hozza a hírt, hogy hová menjek.

Kartalra indultam, és lekéstem a buszt. A szembejövő buszról leszállt egy atyafi, és kiáltott, hogy várjam meg, mert indulóban voltam. Mondani

akarta, hogy miért jött, de én a szavába vágtam, hogy ne mondja, mert tudom, hogy miért jött, jöjjön velem a körzetbe. Megdöbbenve kérdezte, hogy honnan tudom, s mondtam, hogy én az Úr elé vittem ezt az ügyet, itt már letettem a szolgálatot. Ekkor közölte, valóban azért jött, hogy megkérdezze, elvállalnám-e a gyülekezetüket. Akkor rögtön a szívemben – az Úr irányítása nyomán – eldöntöttem, hogy továbbmegyünk.

1974. augusztus 31-én költöztünk Rákoshegyre. Rengeteget látogattam a családokat, mindenkit egyformán. Tizenegy szép évet töltöttünk el Rákoshegyen. Nagyszerű imaóráink voltak. A gyülekezet még ma is imádkozik értünk, családjukért. Itt is a lelkipásztorlakást és imaházat újjítottuk fel. A szolgálatunk nem volt hiábavaló. Amikor 1985-ben átadtam a gyülekezetet, majdnem duplájára szaporodott. 1985-ben vonultam nyugdíjba, bár már két évvel korábban leszázalékoltak. Tagságunkat megtartottuk a rákoshegyi gyülekezetben, de mivel mindössze 50–60 méterre lakunk a Budapest-Nap utcai imaházhoz, gyakran ebben a gyülekezetben hallgatunk igét.

Gyerekeknek segíthetünk

Öt évvel ezelőtt, 1999. október 9-én – akkor mint az egyház elnöke – Pátkai Béla missziótitkárral Dunavecshán, ünnepi istentisztelet keretében rendeltük ki gyülekezetplántáló szolgálatra Szabó Mihály testvért, aki feleségével és kicsiny gyermekével Tiszaföldvárra költözött. A következőkben vázlatosan ismertetjük testvéreink egyik fontos szolgálatát, a gyermek-missziót.

Tiszaföldvári Baptista Gyermek-Klub

Egy éve, hogy minden második héten vasárnap délután találkozik 10–14 fő gyermek és fiatal a klub alkalmain, ahol jó a hangulat és sok hasznos dologgal töltjük el a kétórás időt.

A klub működésének célkitűzése, hogy hozzájáruljon a gyermekek szabadidejének hasznos eltöltéséhez és segítsük a helyes erkölcsi normák kialakításában a gyermekeket, fiatalokat.

A foglalkozásokon különböző játékokat játszunk – foci, asztalitenisz, sakk, tollaslabda, csocsó, röplabda, ugrálókötélvezés, kézműves foglalkozások, szókirakó, memóriajátékok, egyéb ügyességi vetélkedők, kertí hinta. Ezek mellett videofilmeket is megtekintünk és megbeszéljük annak tartalmát.

Minden alkalommal egy-egy bibliai történetet dolgozunk fel közérthetően és annak a mára vonatkozó, illetve személyesen a magunkra vonatkozó üzenetét is megbeszéljük.

A részvétel ingyenes! Viszont örömmel vesszük, ha megunt, használaton kívüli játékokat kapunk, vagy ha egyéb módon tudja valaki segíteni a gyermek-klubot.

Nyugdíjba vonulásom után az egész ország a munkaterületemmé vált, Pécs-től Záhonyig hívtak szolgálni amellelt, hogy évekig végeztem kiségitő szolgálatot Érsekcsanádán, Soltvadkerten, Neszmélyen, Fóton, Pécsen. Feleségem kíséretében a mai napig végzek szolgálatot. Az a meglátásom, ha némi eltéréssel is, de közösségünk országszerte ragaszkodik az Úrhoz. Szolgatársi-munkatársi kapcsolatam szinte mindenkiel jó volt.

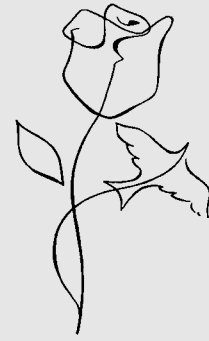
Betegségekkel teletűzdelt volt az életem. 1953-ban felújult bennem a szembetegség. Nyíregyházán operáltak meg, azóta annak egyáltalán nincs nyoma. Ám az a bizonyos kilenc hónapi kezelés legyengítette a szememet. Még szadai szolgálatom idején lett nyilvánvalóvá, hogy zöld hályog lepte meg mindkét szememet, később a szürke hályog is jelentkezett. Nyolc műtéten estem át, de a betegséget sajnos nem tudták megállítani. Később szív- és veseproblémák is jelentkeztek, többször feküdtem már intenzív osztályon, de az Úr eddig mindig megtartotta az életemet.

Engemet sokszor csalogattak különböző vallásos dolgokkal, tévhités-sokkal, nemegyszer meg akartak gyógyítani. Elvittek különböző helyekre

külföldiek megjelenésével. Egyet tudok: akit az Úr meg akar gyógyítani, azt meg is gyógyítja, de nem mindig teszi meg. Ő tudja jól, hogy kit miért hagy a betegség harcaiban, küzdelmeiben. Nagyon kell ügyelnünk, hogy ne hajoljunk el a ma oly divatos tévhitéshez. Tapasztalatból tudom, hogy egy gyülekezet, egy közösség sem több, mint Jézus Krisztus, akivel személyes kapcsolatom lehet testileg, lelkileg, szellemileg egyaránt. Ezért halálíg ragaszkodom hozzá! Azt tudom tanácsolni, hogy az Úr Jézushoz, a Bibliához ragaszkodjunk!

Isten nélkül kezdtem az életemet. Nem ajánlottak fel Istennek a szüleim a születésem alkalmával. De örülök annak, hogy – mint minden embernek – Isten nekem is adott módot, hogy igent mondjak az Ő hívására. Hálát adok az Úrnak ezért a hívásért és ezért a gyenge, de Őt dicsérni akaró életért, szolgálatért, amit rám bízott és amit még rám bíz. Addig végzem a szolgálatomat, addig vagyok itt e földön, míg az Úr kiszabta életemnek idejét. Köszönöm ezt az Úrnak. Legyen áldott érte az Ő drága szent neve!

Marsal János
nyugalmozott lelkipásztor

Köszönöm...

Mondd sokszor, hogy köszönöm,
Akár okod van rá, akár nincs,
Ismételd gyakran, mert e szó: kincs.

Talán balga beszéd,
Hogy a gyümölcs termi a fát,
De egy jókedvű „köszönöm”
Életre hívhatja a köszönet okát.

Amiért hálás vagy előre,
– mert hiteddel reméled –
az feléd hajlik a mennyből,
s lassan majd eléred.

Ez a kicsi szó: „köszönöm”,
Az Isten virága.
Pazarlón hintsd magvát
A gyomlepte világba!

(Simon András)

Valamit Tiszaföldvárról

Tiszaföldvár Budapesttől 130 km-re, Szolnoktól 30 km-re található város. ÉNY-ről a Tisza, DK-ről a Körös folyó határolja. Lakóinak száma kb. 12 000 fő. Kertvárosának, Homoknak nagy része szőlő és gyümölcsös terület. A városban működő strandon öt medence van, a gyógyvizes mozgásszervi betegségek kezelésére alkalmas.

Több óvoda és általános iskola mellett, gimnáziumban, szakközépiskolában is tanulhatnak a gyerekek. A Homokon található Gyógypedagógiai Intézetben 200 gyermeket oktatnak és nevelnek.

A vallási helyzet, egy 2003-as felmérés szerint: a város lakóinak a fele tartozik valamilyen felekezethez. Római katolikus: 2770 fő, református 3021 fő, görög katolikus 10 fő, evangélikus 335 fő, más egyházhoz, felekezethez tartozik: 55 fő. A Nagykunság 53 települését tekintve Tiszaföldvár csak a 39–40. helyen áll a „vallásosság” tekintve.

KÉRÉS

Szeretettel kérünk és szívesen fogadunk bármilyen támogatást a gyermek-klub javára! Az imádság a legfontosabb számunkra! Emellett megunt, használt udvari vagy szobai játékokat és anyagi támogatást is elfogadunk. A gyermekek nevében köszönjük!

Szabó Mihály testvér címe:
5430 Tiszaföldvár, Bajkai G. út 164.
E-mail: szamiba@freemail.hu
Tel.: (06-56) 470-076 vagy (06-20) 212-1713

A Jó Pásztor Alapítvány segítségével is támogathatjuk a tiszaföldvári missziót. Kérjük kedves Olvasóinkat, hogy a mellékelt csekk „egyéb” rovatába írják be: Tiszaföldvár. Az összegyűlt pénzt a gyermekmisszió támogatására adjuk át, és az összegről a „JÓ PÁSZTOR”-ban beszámolunk. Arra is lehetőség nyílik, hogy valamelyik gyülekezet együttműködési megállapodást kössön a tiszaföldvári misszióval. Kérjük, hogy jelentkezzen az a gyülekezet (gyülekezetek), amely (amelyek) szívesen együttműködnének Testvéreinkkel, akik nehéz úttörő munkát végeznek. Várjuk leveleiket és köszönjük a segítséget.

– a szerk. –

Kedves Gyerekek!

Alig tudom elképzelni, hogy ne lenne olyan játékok, amit szívesen odaajándékoznátok egy hozzátok hasonló kiscyerekeknek, akinek viszont nincsen. Van egy kis város, ahol egy kedves házaspár szinte örökre fogadott több mint egy tucat kiscyereket, akiket szívvel-lélekkel igyekeznek az Úr Jézushoz vezetni, s miközben ezt teszik, játszanak is velük, sőt: játékokat ajándékoznak nekik.

Arra kérlek benneteket, hogy beszéljétek meg szüleitekkkel, van-e olyan játékok, amit elküldhetnének ajándékba Tiszaföldvárra. Ha igen, csomagoljátok be, írjatok hozzá egy levelet és adjátok föl a következő címre:

Szabó Mihály
5430 Tiszaföldvár, Bajkai G. u. 164.

Biztos vagyok benne, hogy nagy örömet okoztok valakinek, aki talán még sohasem kapott játékot. Lehet, hogy válaszolni is fog nektek az a gyerek, aki a ti ajándékokotokat megkapta, és így lehet egy új barátotok. Köszönöm, hogy elolvastátok ezt az üzenetet.

– a szerk. –

A dicsőítő énekekről

Mostanában gyakran találkozunk ilyen fogalmakkal: dicsőítés, dicsőítő énekek, dicsőítés-vezetés, dicsőítő összejövetel. Ez a szellemi áramlat nem csak hazánkban, baptista közösségünkben ismerős. Szinte az egész világot bejárta. Hozzánk is külföldről jutott el. Mi a jellemzőjük az úgynevezett „dicsőítő énekeknek”? Sokszor hallottuk már azt az ellenvetést, hogy a mi hagyományos énekeink, mint például a „Dicsérd az Urat én lelkem...” kezdetű ének, nem Istent dicsőítő ének. „A Dicsőítő” énekek valóban más jellegűek.

Vizsgáljuk meg először a szövegüket. Fő és egyetlen mondanivalójuk az Istendicsőítés. Amit ezzel kapcsolatban mondanak, az mind igaz. Nagyon fontos a hívő keresztyén embernél az Isten dicsőítése. Csak-hogy a lelki életünknek ez csupán egy része. Ezekben az énekekben nyomát sem találjuk pl. a bűnbánatnak, ami legalább annyira fontos, mint a dicsőítés. Istenhez az út a bűnbánaton át vezet és csak Jézus Krisztus megváltása által járulhatunk elé méltatlanságunk folytán. Az imádság (és az ének is az) fő elemei: a dicsőítés, hálaadás, könyörgés és bűnbánat. Helyes lelkület az, ha egy-egy imádság minél többet tartalmaz ezekből. A „dicsőítő” énekek csak részízgagságot közölnek. Egy részízgagság kiemelése, túlhangsúlyozása a többi igazság elhanyagolása mellett tévtanítás. Ezek az énekek azt a látszatot keltik, hogy minden a legnagyobb rendben van az Istennel való közösségünkben: énekeljünk, vigadjunk, táncoljunk, örüljünk az Úrban! A Sátánnak jó mesterfogása ez, amellyel eltereli a figyelmet sok más fontos kérdéstről.

Vizsgáljuk meg az üzenetet hordozó zenei formát is. Elég hamar rájöhettünk arra, hogy mennyire dallamszegények. Mintha óvodáskorú gyermekeknek írták volna őket, csak más hangszerelésben. Amikor autónkkal egy-egy dőcögős útkereszteződéshez érünk, a kerekek föl-alá ugrálnak. Ilyen az érzésem sokszor ez énekek hallatán. Igen sok van belőlük. Sokan avatottaknak képzelik magukat énekek írására. Pedig az igazán értékes énekek, versek ritkán születnek. Ezeknek szabályos formája, szerkezete, dallamvezetése van. Fontos, hogy legyen igényes ízlésünk a megfelelő énekek kiválasztásához. Mért ne énekelnénk a legjobbat? Ne elégedjünk meg akármilyen silány formával!

Az éneklést kísérő külső megjelenési forma sem elhanyagolható az énekeseknél. A dicsőítő énekeknek leggyakrabban az eleven mozgás, ugrálás, taps vagy esetleg a tánc jelentkezik. Ezzel akarják kifejezni azt az igazságot, hogy az Úrban való élet milyen örömdetes. Fontos, hogy életünk örömdetű legyen. Bár néha tudni kell sírni is a sírókkal. Valóban alkalmas ez a külső forma a „dicsőítéshez”? Az öröm kifejezésének ezek lehetnek eszközei. Ha valóban örömdet takarnak és nemcsak mutatnak. A dicsőítés, magasztalás, a hódolat kifejezésére azonban nem alkalmasak. Ehhez inkább a leborulás illik. Mert Istenünk szent. Az ég és föld szuverén Ura. Előtte illik meghajolni szent alázatban: „Magasztaljátok Istenünket, az Urat, és imádjátok őt szent hegyén, mert szent az Úr, a mi Istenünk” (Zsoltár 99:9).

Nem igaz az, hogy régi énekeink már elavultak. Az igazán értékes énekek soha nem évülnek el. Nem az a döntő, hogy újak vagy régiek. Régen is születtek silány énekek és ma is születnek nagyon értékesek. Új énekeskönyvünk készülöben van. Sokat dolgoztak rajta hozzáértő, gondos szakemberek. Fogadjuk munkájuk eredményét, az új énekeskönyvet hálás szívvel. Használjuk, hogy közösségünk megújuljon és épüljön általa.

Drenyovszki Pál

Ezt az írást a következő levél kíséretében kaptuk:

„Kedves Testvéreim!

A mellékelt cikket még az elmúlt évben küldtem el a Békehírnök részére. Eddig még nem jelent meg benne... Testvéri szeretettel: Drenyovszki Pál”

LAPSZEMLE

Szent Kereszt (Ökumenikus Magazin, 2004. 4. szám, 24–25. old.)

A remek kiállítású, színes magazin két teljes oldalon ismerteti Szamosszegi Bodó Sándor festőművész testvérünk és felesége, Bodó Ilona életművét. A cikk címe: „Isten volt, aki életünk útján vezérelt...” A rovat címe pedig: Baptista hírek.

A képeken látható a Bodó házaspár, Bodó Fábrián Ilona csendéletei és batikolt divatmodellek, Kossuth lóhátán Boston felé, Eger ostroma, Szent István domborműve, a Szent Korona átszállítása az Országházba, valamint az a fotó, amelyen dr. Mádl Ferenc és dr. Orbán Viktor átvette a művészházaspártól a magyar történelem kiemelkedő eseményeit megőrző aranyérem sorozatot. A cikk a művész vallomással zárul: „A kiállítás után ismét elkezdtem dolgozni, és sokat gondolok a történetünkről. Ma is úgy érzem, minden Isten akarata volt, és Ő volt az, aki életünk útján vezérelt bennünket. Hálás vagyok érte!”

Mi is szeretettel és hálával gondolunk Rátok, Kedves Sándor, és kívánunk Neked boldog munkás éveket!

– am –

Missziókerületi Értesítő (A Budapesti Baptista Egyházkerület lapja, 2004. augusztus)

Lelkipásztori és gyülekezetvezetői találkozó

2004. július 19-én délután 6 órakor a Kispesti Baptista Imaházban a kerület lelkipásztorai és gyülekezetvezetői jöttek össze, ahol Meláth Attila kerületi elnök testvér adott közérdekű tájékoztatást.

Az MBE Budapesti Egyházkerület Misszió Tanácsa – a 2004. június 4-én megtartott rendkívüli kerületi gyűlésen bejelentett és ott 100%-os támogatással elfogadott 11/2004. sz. kerületi határozata alapján – saját hatáskörében létrehozta a Magyar Baptista Missziótársaságot. Vezetésére Pátkai Béla lelkipásztor testvért kérték föl, aki a fölkérést elfogadta.

A Magyar Baptista Missziótársaság célja, a BBEK missziós tevékenységének irányítása, koordinálása és vezetése úgy, hogy a kerület gyülekezeteinek sajátosságai és szükségletei a korábbiaknál fokozottabban érvényesüljenek.

Ennek érdekében létrehoztak 13 missziós szekciót – Evangélikációi, Vasárnapi Iskolai, Ifjúsági, Belmissziói, Külmmissziói, Teológiai, Ének-Zenei, Gazdasági, Jószolgálati, Presbiteri, Női, alkotmányozási és Média – melyből kilencnek az élére vezetőket jelöltek ki, meghatározva feladataikat.

1. Vasárnapi iskolai szekció, vezeti: Tenkely Béla lelkipásztor

Feladat:

- 2005 nyarán egy budapesti missziókerületi gyermektábor szervezése
- Vasárnapi iskolai tanítók képzése kerületen belül (délén és északon)
- Oktatói anyagok rendszerezése ez év szeptember végére összegyűjteni kicsi és nagy gyülekezetekből egyaránt, milyen anyagokat használnak a vasárnapi iskolai tanítók. A minőség felé szűkíteni a kört, és a tanítói anyagok egymás közötti kölcsönzése, stb.
- Gyermekfesztiválok szervezése szombat délutánokra (a kerületben közel 900 gyermek van)

2. Ifjúsági szekció, vezeti: Várady Endre lelkipásztor

Feladat:

- Ifjúsági vezetőképzés
- Budapesti fiatalok mozgósítása a helyi gyülekezetekben való munkálkodásra, és elkerülendő, hogy más gyülekezetek mozgósítsák az ő céljaik érdekében
- Havi rendszerességgel – szombati napra – ifjúsági találkozók szervezése, ahol igényes előadások, nemcsak a Bibliát érintő, hanem azon alapuló tanítások vannak
- Ifjúsági vezetők találkozásának megszervezése 2004 decemberében

3. Belmissziói szekció, vezeti: Újvári Ferenc lelkipásztor

Feladat:

- Összekötő a többi missziókerület között
- Az Északi Missziókerület felkarolása
- Szóránymisszió, Cigánymisszió
- Fehérfolt misszió koordinálása

4. Külkapcsolatok

Vezeti: **Dr. Almási Mihály lelkipásztor** – angolszász terület felé

Pátkai Béla lelkipásztor – kárpátaljai terület felé

Győri Kornél lelkipásztor – vajdasági magyar misszió felé

5. Teológiai szekció, vezeti: Dr. Almási Tibor lelkipásztor

Feladat:

- 2005-ben kerületi Bibliaskola beindítása – benne ifjúsági vezetőképző tanfolyam
- A GYMT újjáélesztése, előzetes igényfelmérés alapján
- Missziókerületi tanulmányi nap szervezése
- Plántáló és öntöző kurzus (már meglévő, kicsi gyülekezetekre specializálva)

6. Alkotmányozó szekció, vezeti: Győri Kornél lelkipásztor

Feladat: Az egyház sokhelyütt elavult szabályzatának, az SZMSZ-nek átdolgozása, amelyet javaslatként terjesztene be a BBEK az MBE-nek

7. Ének-zene szekció, vezeti: Oláh Gábor presbiter

Feladat: Egyházzenei rendezvények, Kórusfesztivál (Zeneakadémián), Kórustalálkozók szervezése

8. Presbiteri, előljárói szekció, vezeti: Sipos Sándor presbiter

Feladat: Rendszeres tájékoztatás jogi, gazdasági, vezetéstechnikai kérdésekben, tapasztalatcsere.

9. Média szekció, vezeti: Huszta Csabáné

Feladat: Missziókerületi Értesítő szerkesztése, kerületi hírek összegyűjtése és közzététele a lapban

Meláth Attila testvér bejelentette, hogy a kerületi misszióbizottságot Magyar Baptista Missziótársaságnak nevezték el, miután Papp János missziói igazgató testvér kérte a névazonosság mellőzését. A Missziótársaság vezetésével Pátkai Béla testvért bízták meg, aki összefogja a szekciók munkáját, tartja a kapcsolatot Papp János missziói igazgató testvérrel, képviseli a BBEK-t.

Az előterjesztett és megvitatott missziótársasági feladattervet a jelenlévők el-lenszavazat nélkül, négy tartózkodás mellett támogatták.

Hálaadó gondolatok

A hála csak a szeretet forrásából buzog, szív nélkül adni nem lehet.

A hálamondás: mesterkélt, kegyes pódiumjáték. Egy meghatározott tárgyra irányított, betanult monológ.

A folytonos hálaadás: a Szent Szellem munkája, végtelen állandóságban realizálódik.

A mindenkori és mindenkéért való hálaadás az egészséges keresztyén élet természetes velejárója.

Akinek telve van a szíve Isten iránti szeretettel, annak az egész élete jóindulatú hálaáldozat.

Aki hálát ad, az önkénytelenül is jónak ítéli Isten munkáját.

A hálaadás akarat kérdése is. Soha nem válhat a hullámzó érzések függvényévé.

(Részlet Venyeresán László: Ige és szó című könyvéből – Vörösmarty Társaság, Székesfehérvár)

Divatirányzatok megjelenése istentiszteleteinken

(BBEK Missziókerületi Értesítő 2004. 3. szám, szeptember)

Az istentisztelet a földi ember és az örökkévaló Isten legközvetlenebb kapcsolatának kiabrázolója. Az egyház feladata ezen kommunikáció megteremtése és fenntartása az Istent keresők számára minden helyzetben. Egyszerűen csontjainkba rekesztett tűz, elemi létszükséglet az Isten utáni vágyakozás. „Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld” (Zsolt 63:2).

A Mindenhatóknak többnyire nem az istentisztelet formájával volt baja, hanem a résztvevők attitűdjével. Sekélyességet és gyökértelenséget rejt az a divatelvű felfogás, mely szerint egy új közösség csak a saját kezdetétől értelmezi az istentisztelet értékeit, vagy pedig azt hangoztatja, hogy egyedül ő gyakorolja a tökéletes és teljes istentiszteletet.

Az istentisztelet az emberért van. Lényegével, s külsőségeiben is az embert, mint egyént és közösséget, emeli Istenhez. Ezért soha nem hanyagolhatja el annak érzéseit, spirituális szükségleteit, hanem érzékenyen kell reagáljon azokra. A hajszolt modern ember mérhetetlen érzelmi sivársággal, értékrend hiányában félelmetes belső bizonytalansággal küzd. Egyáltalán hiányzik belőle a belső világ. Mesterséges világának harsánysága éppen ennek az ijesztő és roppant veszélyes hiánynak a palástolására, felületi orvoslására szolgál csupán. Ezért kap gondolkodás nélkül minden után, ami azt kielégíteni látszik, s mert csalódik, eldobja az előzőt, és újat keres. A fogyasztói társadalom mindig kínálja az újat, s a még újabbat, mert számára ez az üzlet. Ez a jelenség mélyen rányomja bélyegét a posztmodern civilizáció vallási hanyatlására.

Fontos észrevennünk, hogy ezek a jelenségek egyben lehetőséget kínálnak a keresztyénség számára evangéliumi küldetésének betöltéséhez. Jézus Krisztus üzenete mindig naprakész az istentisztelet eseményében is. Az istentisztelet lényegének megtartása a fontos:

1. A Szentháromság Isten méltó imádatának központi helye
2. A Szentírásra épülő igei üzenet elsőbbsége minden mással szemben
3. Jézus Krisztus evangéliumának érthetővé tétele minden ember számára
4. A Krisztusban való szeretetközösség kiabrázolója

Az istentisztelet az egész egyház, a gyülekezet ügye. Mindannyian részt veszünk abban, formáljuk azt. Annak kijelentéértékű készen tartásában a legnagyobb felelősség az Isten által elhívott és a gyülekezet, az egyház által kiválasztott és felkészített testvéreinken van, elsősorban a lelkipásztorokon, igehirdetőkön, liturgiát szervezőkön. Ők felvigyázzák, hogy istentiszteleteink minden tekintetben kiteljesedjenek, ne vesztsek el a kijelentés erejét, megőrizték baptista sajátosságunkat és ne torzuljanak.

Az újdonságok, vallási divatok kezelésében az egyház, a gyülekezet legyen körültekintő, mert azok túlnyomó többsége szellemi kacat, aminek semmi haszna sincs, fölkapják és eldobják. Csupán szezonális használatra való, az emberekben tátongó lelki szükségletekre építve, „ügyes” tömeglélektani hatásokkal könnyen népszerűvé válnak. Maguk után hagynak sok csalódott, kiégett lelket, akik többé nem kíváncsiak semmiféle vallásra, az újdonsághajhászok pedig továbbállnak még újabb közösségekbe. Meddig lehet ezt fokozni? A lelki szükségletek valódi kielégítése továbbra is a letisztult, bibliai alapjaiban stabil keresztyén közösség privilégiuma marad. Egyetlen kérdés, hogy megtanuljuk azt a nyelvet, mellyel ezeket az értékeket közölni tudjuk környezetünkkel. Keserves tapasztalatunk van vallási divatirányzatok fiataljainkra gyakorolt hatásáról, mivel elsősorban életkori sajátosságaik miatt őket érintik. Túl sok ifjút ragadtak ki közülünk. Szinte mindig olyan személyek mozgatják ezeket, akik szuggesztív hatással vannak a fiatalokra. Komoly odafigyelést kíván közösségünkötől, hogy gondoskodjunk olyan példaképekről, ifjúsági vezetőkről, előadóköről, akik a fiatalokra vonzóan hatnak, akiknek egészséges a hitük és erkölcsi életük, akikben letisztult a baptista identitás. Legyünk tisztában istentiszteletünk értékeivel, melyeket megtartunk. Ne utánozzunk kétségbeesetten és gondolkodás nélkül másokat. Tudatosítsuk közösségünkben, miért vagyunk magyar baptisták. Az egyház jelentse a szilárd alapot minden keresőnek hitével, szeretetével, példaadásával és letisztult istentiszteleti gyakorlatával.

Újvári Ferenc

Szőkepuszta

Úgy élt bennem mindig, hogy ez egy kis falucska a somogyi pusztákon, de most rájöttem, hogy nagyot tévedtem. Mai nyelven azt lehetne mondani, hogy Szőkepuszta csupán egy virtuális település. A térképen ugyanis nem található. Valamikor, még a múlt században, csakugyan volt itt egy tanyaközpontféle, amely ezt a nevet viselte. Mára azonban egyetlen házat, de még házromot sem lehet találni az egész vidéken. Az egyetlen építmény egy kéttornyú templomocska, illetve annak épségben maradt falai.

Eredetileg itt egy népes gyülekezet élte mozgalmas életét. Virágkorában száz körüli taglétszáma lehetett. Akkor Szőkepuszta volt az anyagyülekezet, és Kaposvár az ő egyik kis filiája. Most Kaposvár a körzeti központ – gyönyörű imaházzal. Évente szerveznek egy vásárnapot a Szőkepusztáról elszármazott tagok (vagy utódok), és kirajzanak a libickozmai erdőségbe, hogy az imaház megmaradt falain kívül emlék-istentiszteletet tartsanak a nosztalgia jegyében.

Legutóbb én is ott lehettem az emlékezők között, de azóta is e téma körül forgok. Azon elmélkedem, hogy szerte az országban vajon hány olyan gyülekezetünk, imaházunk volt, amelynek ma már csak hült helyét találjuk (vagy még azt se).

Amikor (1955-ben) bekerültem a misszió áramába, pontosan emlékszem egy adatra, közelebbről arra, hogy Magyarországon a baptista összejövetelei helyek száma ötszáz. Az idei közgyűlésen a főtitkári jelentés 329 települést említ, ahol baptisták jelenlétéről lehet beszélni.

A történelem ingoványa könyörtelenül beszippantotta a hiányzó részt, a 170 gyülekezetet. A história nem tud meghatódni, minket azonban mélyen megrendít e szomorú tény.

Az nyilvánvaló igazság, hogy a társadalmi folyamatokat nem áll módunkban sem megállítani, sem megváltoztatni, még befolyásolni is alig. Ám a szórványgyülekezetek elsorvadásának folyamata még nem fejeződött be. Tudunk-e tenni,

és teszünk-e valamit annak érdekében, hogy meentsük a menthetőt?!

A rendszerváltozás óta egyre többet hallunk egy újnak mondható „missziós stratégiáról”, a gyülekezetplántálásról. Szép eredményei vannak máris. Egymás után alakulnak új meg új gyülekezetek, többnyire azokon a „fehér foltokon”, ahol eddig nem folyt baptista misszió. „Halleluja!” – mondhatjuk erre gyülekezetplántálóinkkal együtt.

De mi lesz a szórvány-gyülekeze-teinkkel?! Hagyjuk, hogy elenyésszenek? Az az idős generáció, amely ott vegetál, már semmi figyelmet és törődést nem érdemel?

Egy ország kultúráját nem csak az félmjelzi, mennyit áldoz szülőotthonok, bölcsődék, óvodák, iskolák létrehozására és fejlesztésére, hanem az is, hogy miként bánik az idősekkel, az öregekkel, a nyugdíjasokkal. Éhbéren tartja-e őket, vagy tud rájuk is fordítani méltányos összegeket a nemzeti jövedelemből. Ez persze az egyház esetében is igaz!

Gerzsenyi Sándor

MÁR ELKÉSZÜLT AZ ÚJ TETŐ

Jóföldi Gábor testvért kértem meg arra, hogy mondja el, most hogyan is állnak a dolgok a szőkepusztai imaház körül. A tető elkészült. Olyanok segítettek, akikre nem is számított, pl. a libickozmai polgármester, Samu Ferenc. A szőkepusztai napra ellátogatott a terület országgyűlési képviselője is, Szászfalvi László, aki arról beszélt, hogy itt egy konferenciaközpontot kellene kialakítani. A polgármester az imaház szomszédságában levő önkormányzati területet följánlotta ajándékként, ha megvalósul a terv.

Az imaház alkalmas lehet csöndes hetek szervezésére, vagy erdei (vásárnapi) iskolának, az épület kiváló állapotban van és bővíthető is. Úgy látszik, az Úr nemcsak annak idején óvta meg, hanem most is, mert célja van vele. Szeretettel kérem azokat, akik tudják, hogy mit jelentett Szőkepuszta, meg azokat is, akik csak ebből a cikkből ismerik, de fölbuzdult a szívük az Úr ügye iránt, hogy adományukat a mellékelt csekknek küldjék el! Ne felejtsek el a csekk jobb felső sarkába az „egyéb” rovatba beírni: Szőkepuszta! Fogjunk össze ennek a szent helynek a megmentésére!

Dr. Almási Mihály

Fizikai és szellemi restauráció

Hadd csatlakozzam Gerzsenyi Sándor lelkipásztor testvér gondolataihoz.

A dédnagyapám is szolgált annak idején a ma is álló csodálatos kis kápolnában és a környező településeken. Amikor elnöki szolgálatom idején Szőkepusztára látogattam, részt vettem egy találkón azokkal, akik valamikor a szőkepusztai gyülekezet tagjai voltak, egyikük megmutatta azt a birtokot, amely a dédnagyapapáé volt. Egy kőrtetőt találtunk még rajta, amiről aztán néhány kőrtét haza is hoztam a gyerekeknek. Itt már egyetlen ház sem áll. A régi házak helyén jó egy méter magas dombok, benöve, többnyire akáccal. A régi lakók azonban még tudják, hogy melyik domb helyén kinek a háza állt. Kísérletet tettünk arra, hogy a rendkívüli szépségű kápolnát restauráljuk és létrehozzunk egy kis erdei imaházat, ahova bárki betérhet. A tervek elkészültek, pénzt is biztosítottunk a tetőcse-

nem véletlenül áll. Történt ugyanis a tévesztés idején, hogy magtárat csináltak a remek kis kéttornyú kápolnából. Egyik újszerű politikai vezető úgy gondolta, hogy sajátkezőleg kell eltávolíttatni a homlokzatról a keresztet, mert hogy a következő szállítmányra váró munkásokat hiába biztatta, hogy tegyék meg ezt. A válaszuk ez volt: „Ha azt parancsolja, hogy két zsák búzát vigyünk egyszerre, megpróbáljuk, legfeljebb beleszakadunk, de a keresztet nem nyúlunk.” Ezek után mászott föl a „brigádevető” a tetőre, és ledöntötte a homlokzatról a keresztet. Nem sokkal ezután meghalt. A környéken elterjedt a hír, hogy aki az Isten házához nyúl, annak vége. Természetesen nem tudjuk, miért halt meg az a bizonyos templomgyalázó, de az tény, hogy a templom még ma is áll. Senki nem nyúlt hozzá azóta rontó szándékkal. Jobbitó szándékkal többször is, különösen Jóföldi Gábor lelkipásztor, akinek felesége nagyapja egyike volt az építés szervezőinek.

Ma is Jóföldi Gábor testvér az, aki leginkább a szívén viseli a kis templom sorsát.

Nem biztos, hogy mindent hagyni kell pusztulni. Az öreg kőrtetőket, amelyek még ma is teremnek, meg lehet fiatalítani, s ehhez leginkább szeretetre van szükség.

Fizikai és szellemi restauráció. Mindkettőt a szeretet motiválja és mindkettőhöz áldozatkész hívőkre is szükség van. A Jó Pásztor Alapítvány mindkettőt célul tűzte ki. A „plántálás” mellett a gondozás, a fenntartás, még élő testvéreink lelki- testi gondozása és még meglévő, jobb sorsra érdemes ingatlanaink fenntartása és felújítása is ezen célok közé tartozik. Akik az imádság mellett adományaikkal is támogatni szeretnék ezt a munkát, a jelen számunkhoz is mellékelt csekken megtehetik. Vannak időszakok, amikor olyan nagy a romlás, hogy a falak építésére (Nehémiás kora) és a lelkek gondozására, őrzésére és mentésére egyszerre van szükség.

Azt is kérjük, értesítsenek bennünket Kedves Olvasóink, ha lelki vagy testi ínségben lévő testvérekről, netán idős lelkipásztorokról, özvegyekről tudnak, hogy segíthessünk. Azt is, hogy ha környezetükben megmentésre váró régi imaházak vannak, írják meg nekünk! És még valamit: Ha misszióink kiemelkedő úttörőinek sírjai elhanyagolt állapotban vannak valahol, kérjük jelezzék! Aki a múltat nem becsüli (gondozza), annak – a Biblia szerint – az Úr sem szán jövőt!

– am –

Az erdőből egy tisztáson kivillan a napsütésben a hófehér falú kis templom, tornyaival és a kereszttel az ég felé mutatva az utat

Amikor Szőkepusztán jártam, ennyien jöttünk össze emlékezni és hálát adni a múltért

réhez, jelentkeztek vállalkozók munkára, aztán más szelek kezdtek fújni és a tervből semmi nem lett. Sajnálom. Rendkívüi élmény egy erdőben egy tisztásra bukkanni, ahol a napsütésben fehér falaival és kis tornyaival kibukkan egy csodálatos kápolna. Nem lenne szabad hagyni az enyészetnek. Már csak azért sem, mert ennek a baptista településnek ez az egyetlen megmaradt épített emléke. Különösen pedig azért nem, mert akik tudják, hogy hogyan óvta meg Isten az enyészettől, azok azt is tudják, hogy

Dr. Viczián János búcsúlátogatása Pesterzsébeten

Szeptember 12-én a gyülekezet meghívására egész nap közöttünk szolgált Viczián testvér, aki jelenleg a kanadai Kelowna magyar gyülekezetének pásztora.

Viczián testvér élete és munkássága közismert. Nyolc éven át volt egyházunk elnöke, és ez idő alatt rendkívül sokat tett a misszióért. Szívvel-lélekkel támogatta új imaházak építését. Az első 50 000 dolláros támogatást is ő eszközölte ki imaházunk építéskor. De ugyanígy segítette pl. a szigetszentmiklósi és sok egyéb missziós építkezést.

Amolyan búcsúzás is volt ez a nap, hisz Viczián testvérék – fől számolva itthoni lakásukat – Kanadát választották földi otthonuknak véglegesen.

Az ünnepi alkalom során az énekkar vendég testvérünk kedves énekeit énekelte, Almási testvér pedig, aki egy négyesztendős ciklus után követte őt az elnöki szolgálatban, egy tipikusan magyar festményt adott át neki – mintegy emlékeztetőül – a gyülekezet ajándékként, és sok szeretettel méltatta Viczián testvér munkáját.

Azok, akik sokat fáradtak közöttünk, egész egyházunktól is több megbecsülést érdemelnének!

– Erzsébeti tudósító –

Az Igét hallgató gyülekezet

**A szószéken
Dr. Viczián János
és Dr. Almási Mihály**

**Viczián testvér átveszi
a gyülekezet ajándékát**

Könyvszemle

Az Amerikai Déli Baptista Szövetség támogatásával megjelent egy könyv, amely 10 hétre elosztva tartalmaz egy bibliai leckesorozatot nők és házaspárok kiscsoportos foglalkozásához. A nagy alakú (A/4-es) több mint 200 oldalas könyv szerzője Beth Moore, aki Texasban a Hustoni Első Baptista Gyülekezet tagja, négy másik könyv és számos tanulmány szerzője. Címe: Szabadságra törve (Breaking Free). Eddig több mint 100 nyelvre fordították le, legutóbb magyarra. Ára 1000 Ft + postaköltség. Megrendelhető a (06-22) 305-135-ös telefonszámon vagy a sandret@hu.inter.net e-mail címen.

*

Az igazság szava („The Word of Truth”)

A Baptista Teológia Akadémia Rendszeres Teológia Tanszéke belső használatra szánt kéziratként megjelentette Dale Moody amerikai déli baptista professzor (Louisville, Kentucky) művét.

Dr. Gerzsenyi László tanszékvezető teológiai tanár a következőket írja az előszóban:

„Dale Moody, néhai amerikai teológiai professzor monumentális műve, AZ IGAZSÁG SZAVA tanulmányi anyagként válik magyar nyelven is elérhetővé a bibliai teológiát kutató és megismerni vágyó laikusoknak és tudósoknak. E könyvet – dr. Almási Mihály rendszeres teológiai tanár ajánlatára – már több mint egy évtizeddel ezelőtt lefordította a teológiai fordítói munkaközösség, amelynek tagjai elsősorban angolul tudó teológiai hallgatók voltak. A „sokszínű” fordítást e sorok írója egységesítette vagy inkább újból elkészítette. A mű magyar nyelvű anyaga elsősorban kézirat formában került a teológiai tanárok és hallgatók kezébe, akik a vonatkozó szakaszokat hasznosították a tanulmányi foglalkozások keretében.

A mű írójával legelőször Louisville, Kentuckyban, a Déli Baptista Teológiai Szemináriumban találkoztam egy négyéves tanulmányi időszak alatt, 1974-től 1978-ig. Dr. Dale Moody bizonyos rendszerességgel a teológiai szeminárium területén lévő hatalmas templomban tartott teológiai előadásokat, bibliamagyarásokat és áhítatokat. Ilyenkor zsúfolásig megtelt a több ezer embert befogadó kápolna, és különleges izga-

lom hatott át minden jelenlevőt Isten Igéje világos és erőteljes kifejtésének hatására. A „kemény eledel” áldása meglátszott a hallgatók életén és tanulmányi igyekezetén, mert rendkívüli öröm hatotta át az intézeti közösséget, és újból meg újból a Biblia került az érdeklődés középpontjába. A kapott lelki javak aztán továbbáradtak az otthonaikba, szolgálati helyeikre és tantermeikbe visszatérő hallgatók közreműködésével.

E teológiai mű nem különbségeket kínál, hanem „csupán” Isten Szentlelke által ihletett teológiai magyarázatokat nyújt az érdeklődő olvasónak. A könyv szerzője bátran kezeli a tabunak számító teológiai kérdéseket is, és visszatérve a Szentírás eredeti szövegéhez és üzenetéhez, merészen kérdőjelezi meg a hagyományos magyarázatokat is annak érdekében, hogy ismét tisztán és emberi hozzáadás nélkül ragyogjon fel Isten üzenetének értéke és gazdagsága a keresztyén közösség épülésére. Keresztyén dogmatikának is nevezhetjük Dale Moody munkáját, mert minden teológiai témával foglalkozik és rendszerezve adja elő meglátásait, szigorúan tartva magát az alaphoz: a Bibliához. Legyen Isten áldása azokon, akik Istent lélekben és igazságban akarják imádni! (Dr. Gerzsenyi László, teológiai tanár)”

A magyar kiadás bevezetésében magam arra is emlékezem, hogy hogyan kerültem kapcsolatba Moody professzorral:

„Louisville, Kentucky állam nevezetes városa az Egyesült Államokban.

1859 óta működik itt a Southern Baptist Theological Seminary, amit röviden csak Southern Seminary-nak mondanak, hisz ebből is mindenki tudja, hogy a világon a maga nemében egyedülálló baptista intézményről van szó. Több mint hetven nemzet baptistái tanultak itt az idők során az amerikaiak mellett. A szemináriumban a teológiai fakultáson túl egyéb iskolák is működnek. Arra a kérdésre, hogy végül is hányan tanultak itt, a válasz: évente 5-6 ezren. A professzorok száma is változó, de általában 140-150-en dolgoznak egy időben.

A könyvtár a legnagyobb a világon a baptista könyvtárak között. Több mint félmillió a kölcsönözhető könyvek száma. Ebben nincs benne a mikrofilmtár és az egyéb kapcsolódó intézmények, hangarchívumok, múzeumok anyaga. Megtiszteltetés volt számomra, hogy ez a patinás intézet egy teljes évre meghívott Visiting Scholar (vendég-kutató) programra, az 1984/85-ös tanévre feleséggel együtt.

Korábban is jártak már magyar baptisták Louisville-ben, azonban ez volt az első, és eddig az egyetlen olyan alkalom, amikor valakit nem diákként fogadtak, hanem tanárként, kutatóprogramra.

Magyarországon 1976-ban jelent meg a keresztségről szóló könyvem, Kocsis Elemér professzor előszavával. Ebben gyakran hivatkozom Dale Moody egyik kiváló könyvére, amely Philadelphiában jelent meg 1969-ben. A könyv címe: „Baptism: Foundation for Christian Unity”. Ez egy fantasztikus munka a keresztségről. Moody professzor a római Gregorián Egyetemen tartott előadásait foglalja össze benne. Természetesen boldog voltam, hogy vele is találkozhatom Louisville-ben. Érdeklődtem felőle, de kiderült, hogy már nem tanít. Láthatóan nem is túl sokat akartak róla beszélni. Úgy éreztem egy idő után, hogy egy kicsit tabunak számít az öreg professzor. Megszereztem a telefonszámát és föl hívtam. Egy szomorú, kedvetlen, enervált öregember szólalt meg, akinek semmi kedve nem volt beszélni. Amikor aztán megemlítettem, hogy a könyvét Magyarországon használtam, és gyakorta hivatkozom rá a saját munkámban, mintha kicserélték volna. Nem akarta elhinni, hogy Magyar-

országról jön egy fiatal ember, aki egyáltalán látta az ő könyvét, olvasta, idéz belőle; s főleg, hogy az ő könyve – és természetesen egyéb forrásmunkák segítségével – Magyarországon publikál valamit. Teljesen föl volt villanyozva...

Hogy mekkora tudós volt Moody professzor, azt talán az is jelzi, hogy 1969–70-ig ő lett a második protestáns és az első baptista előadó a Gregorián Egyetemen Rómában. Kutató-professzor volt a Jeruzsálemi Egyetemen 1973–76 között. Az 1960-as és 70-es években mint a Faith and Order Bizottság tagja dolgozott az Egyházak Világtanácsánál...

A könyv kiadására eddig nem került sor pénzhiány miatt. Gerzsenyi doktorral most úgy döntöttünk, hogy házi használatra szánt kéziratként a diákok kezébe adjuk. Legalább ebben a szűk körben legyen elérhető mindazoknak, akik a felszínes divatdiktált »teológiával« nem elégszenek meg, hanem többre vágyanak.

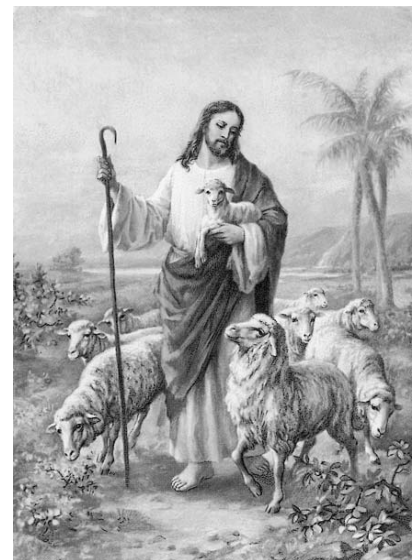
Nyugodjék meg Isten áldása mindazon, akik önmaguk és mások lelki fejlődése érdekében használják ezt a könyvet! Legyen eszköz sokak megtérésében és tanításában az Úr kegyelméből!”

Dr. A. M.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik adományaikkal lehetővé teszik a Jó Pásztor megjelenését. Továbbra sem tervezzük, hogy előfizetéseket kérünk, minden érdeklődőnek ingyen küldjük a lapot, de szívesen fogadjuk az adományokat. Máris vannak olyan Testvérek, akik rendszeresen küldenek adományt. Az adakozóknak könyv és videokazetta ajándékot, valamint visszaigazolást küldünk. Köszönjük az olvasói leveleket, a lap terjesztését, a bátorító telefonokat és az imádságos támogatást.

A következő adóbevallás idején – mivel alapítványunk közhasznú és immár több mint két éve be van jegyezve – mód nyílik arra is, hogy akik fontosnak érzik munkánkat, adjuk 1%-ával támogassák azt a már ismert módon.

„Az Úr az én Pásztorom, nem szűkölködöm...”
(23. Zsoltár)

Adószámunk: 18696619-1-13

A JÓ PÁSZTOR szeptember-októberi számában elhelyezett csekk fölhasználásával is küldhetnek adományt Kedves Olvasóink, ha jónak és hasznosnak ítélik alapítványunk tevékenységét. Most, hálaadó napok idején azzal is kifejezhetjük Isten iránti hálánkat, hogy szükségben levő testvéreket is hozzásegítünk ahhoz, hogy ingyen jussanak hozzá a „JÓ PÁSZTOR”-ban közreadott lelki táplálékhoz. Az áldozatot vállalók életében nem marad el az Úr áldása.

– a szerk. –

KIS EGYHÁZTÖRTÉNETI TANULSÁG

A kereszténység igazán nagy növekedési szakaszainak elemzése érdekes és fontos tanulságot hordoz. Rómában akkor lett birodalmi vallássá, amikor a birodalom (nemcsak a császár, de az egész nép) megértette, hogy a kereszténység az egyetlen létező szellemi erő, ami képes egybefogni és megtartani a külső fenyegetésektől és belső széthúzó erőktől zaklatott birodalmat, megvédve ezzel a barbarizmusba való hullástól.

A középkor folyamán mind a nyugati, mind a keleti kereszténység missziós törekvései akkor hoztak hatalmas, megtérő tömegeket, amikor a barbár germán és szláv törzsek megértették, hogy mind a jobb élethez vezető technikai tudás, mind az ehhez elengedhetetlen nagyobb társadalmi szervezethez szükséges ismeret a kereszténység közvetítése által érkezhettek hozzájuk.

A „só és világosság” szerepét töltötte be akkor az egyház, amelyben a „világosság” a hit, a „só” pedig az a plusz érték, amitől az emberek élete értékesebb lett, jobbá vált, mondhatni: „megízesült”.

A „misszió” vagy „küldetés” címszavak állandó használatának korszakát éljük. A hitterjesztés szándéka és igénye központi helyet foglal el szinte minden vallásos megmozduláson. De hol van és mi az a „só”, amivel az egyén élete „megízeshető”, hogy a vele együtt kínált „világosságot” is értékesnek ismerjék fel és el? Tudunk-e olyan pluszt adni az embereknek, ami rávezeti őket hitünk értékességére?

Kotmájer Mihály

FELHÍVÁS

A JÓ PÁSZTOR Alapítvány – segítő a Baptista Szeretetszolgálat munkáját – kéri azokat az orvosokat és egészségügyi dolgozókat, akik elhívást éreznek a szeretetszolgálat keretében végzett külszolgálatra, hogy jelentkezzenek közvetlenül a szeretetszolgálatnál a következő telefonszámon:
(06-1) 302-2929

KÁRPÁTALJAI MISSZIÓ

– Karácsonyi előzetes –

Az Ukrajnai Baptista Szövetség elnökével 1998-ban megállapodtunk abban, hogy a Kárpátaljai Magyar Baptista Missziót teljes szabadságban, függetlenül az Ukrán Szövetségtől a Magyarországi Baptista Egyház szervezheti (Vö. Békehírnök júl. 12., aug. 9., és okt. 18-i száma). Akik kicsit is ismerik a történelmet, azok tudják, hogy – pestiesen szólva – „ez nem semmi!”

Magyarországi gyűjtésből megvásároltuk és átépítettük az új beregszászi imaházat, amit termé-

zetesen magyar missziós központnak szántunk. Magyarországról misszionárius házaspárt küldtünk Beregszászba. Megkezdődött a környező falvak magyar imaházainak felújítása, közben pedig az árvízkárosultakat segítettük, nemegyszer házak vásárlásával. Pékséget létesítettünk és sorolhatnám, de nem ez a célom.

Csak azért írtam le mindezt, mert teljesen indokolt kárpátaljai magyar testvéreink kérése, hogy az azóta megszűnt (pékség) támogatás nélkül ma-

radt és így az ukrán baptisták által birtokba vett magyar missziót támogassuk, újjászervezzük.

Karácsony előtt Ukrajnába utazom, olyan elkötelezett missziómunkásokkal és fiatalokkal, akik készek dolgozni és áldozni a Trianon előtti Magyarországhoz tartozó testvéreinkért. Az itt élő szórványmagyarok száma még mindig mintegy 200 000. A szegénység igen nagy. Elsősorban élelmiszereket és gyógyszereket viszünk magunkkal és persze karácsonyi ajándékokat.

Szeretettel kérjük azokat, akik támogatni szeretnék ezt a munkát, a „JÓ PÁSZTOR”-hoz mellékelt csekken küldjék el adományukat. Természetesen az adományokat – amelyek az adóból leírhatók – azonnal visszaigazoljuk és lapunkban is beszámolunk mind az összegről, mind a misszióútjáról. A csekk jobb felső sarkán az „EGYÉB” rovatba kérjük beírni: KÁRPÁTALJA! Elszakított testvéreink nevében is köszönjük az adományokat, és az Úr gazdag áldását kívánjuk a jótékonykodók életére!

Dr. A. M.

MEGHÍVÓ

Karácsonyi Jótékonyági Hangversenyt rendez a JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY és a BUDAPESTI BAPTISTA EGYHÁZKERÜLET

2004. december 10-én, pénteken

a PESTERZSÉBETI BAPTISTA TEMPLOMBAN

este 7 órakor

(Budapest XX., Ady E. u. 58.)

a kárpátaljai magyar baptista családok, gyermekek és a magyar misszió támogatására.

A koncerten közreműködik a Baptista Egyház Központi Énekkara, valamint neves hangszeres és énekes szólisták.

Vezényel: Oláh Gábor karnagy

Az est során Pachelbel, Bach, Liszt, Mendelssohn, Lisznyay, Gárdonyi művei és baptista karácsonyi énekfeldolgozások hangzanak el.

A kórus és a föllépő művészek a teljes bevételt élelmiszer-, gyógyszer- és karácsonyi ajándéksomagok kijuttatására ajánlották föl. A missziókerület és az alapítvány közösen szervezi a jótékonyági akciót. A belépés ingyenes és a hangverseny után gyűjtjük össze az adományokat.

Minden segítőkész érdeklődőt szeretettel várunk. (Akik nem tudnak eljönni, de támogatni szeretnék ezt a missziót, adományukat a mellékelt csekken is elküldhetik „Kárpátalja” megjelöléssel!)

NÉPSZAVAZÁS

Örömmel vettük a hírt arról, hogy Magyarországon népszavazás lesz a kettős állampolgárságról. Végre egy olyan lehetőség, amely alkalmat ad mindnyájunknak, hogy kifejezzük együttérzésünket, egy néphez és nemzethez tartozásunkat. Adja Isten, hogy sikeres legyen ez a népszavazás, és legalább valamilyen mértékben csökkenjen az a diabolikus hatás, amit Trianonban a nagyhatalmi diktátum zúdított ránk, s amit a mai napig szenved a szétszakított ország – különösen is az elcsatolt területek – lakossága. És még valami: Reméljük, hogy semmilyen trükkel sem sikerül megakadályozni a népakarat szabad megnyilvánulását!

– am –

Olvasóink írják

Kedves Szerkesztő Testvérek!

Örömmel olvasom a Jó Pásztor Alapítvány lapját. Minden cikke érdekel. Különösen az „Individualizmus és teljesítménycentrikus-ság a gyülekezetben”, valamint a „Jó Pásztor – jó pásztoralás” című cikkek ragadtak meg. Igen, vannak hiányosságok, problémák, melyeket meg kellene oldani. Ezekért imádkozom is...

Szívesen olvasnék sorozatot az „Életutak”-ból. Hányik testvér szolgálata, küzdelmes élete, hűsége hálával tölt el az Úr iránt.

Várom a következő lapot.

Almádiné Kató
Budapest, József utcai Gyülekezet

Kedves Testvérek!

Nagyon boldog vagyok, hogy a JÓ PÁSZTOR című lapot elküldték számomra. Nagy áldás rejlik benne, és én ezt megosztottam több testvérral is, akik örömmel olvasták és boldogok lennének, ha ők is kaphatnának belőle, ha lehetséges... ezért én elküldöm néhány testvér címét.

Én többször is átolvastam. Mivel akadályoz a betegségem a rendszeres imaházba járásban, így ez a lap is pótolja a kiesett időt, amit kényszerből itthon kell töltenem.

Nagy szeretettel és tisztelettel egy hű olvasó

Kedves Testvérek!

„A Jó Pásztor Közhasznú Alapítvány lapja” 2004. 2. és 3. számát mi is megkaptuk, amit ezúton is megköszönünk.

„A Konferencia visszhangja” című cikket olvastam először, s mai szóval mondva: engem is nagyon „feldobott”! „Van remény a jobb jövőhöz” – írja Gerzsenyi Sándor lelkipásztor testvér.

A Jó Pásztor Baráti Kör Nyilatkozatának minden pontjával egyetértünk. Vállaljuk, hogy imádkozunk és erőnkhez mérten dolgozunk gyülekezeteink és egyházunk egészségéért.

Meghárulás nélkül ragaszkodunk a reménység hitvallásához...

„Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan némelyek teszik, hanem bátorítsuk egymást, mivel látjuk, hogy közeledik az a nap ... amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket ... ” (Idézet a Zsidókhoz írt levél 10. részéből)

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.”

A Jó Pásztor Baráti Kör tagjaira és munkájukra Isten áldását kérem, és kívánom, „tegyen képességekké titeket minden jóra, akaratának teljesítésére Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké, Ámen”

„Mama”

a Budapest, József utcai gyülekezetből

Egy levél a Dunántúlról

Kedves Almási Testvér!

Köszönettel nyugtázom a júl. 13-án kapott csomagot, ezzel már másodízben kaptam ajándékot a Jó Pásztortól...

Tipikus tisztántúli alkat vagyok, ennek ellenére a Dunántúlra sodort a sorsom, és mert nem szeretem a nomád, kóborló életet: megtelepedtem itt. Egyébként az ELTE Bölcsész Karán végeztem magyar-könyvtár szakon, 30 évig voltam könyvtáros, ebből 25 évet mint igazgató dolgoztam le.

Baptista családban nőttem fel, apám, anyám, nagyanyám baptisták voltak. 1947-ben volt a bemelegítés. Sajnos én is elkövettem azt, hogy félelemből, gyávaságból elhagytam a közösséget. 1954–1958 között végeztem az egyetemem, s nem én voltam az egyetlen, aki ezekben a kemény években meghátrált. Minderre nem azért hivatkozom, hogy felmentést adjak magamnak.

Nyugdíjba menetelem után vettem a bátorságot és elmentem az imaházba. Azóta itt vagyok és próbálok valami keveset bepótolni abból, amit évtizedekig mulasztottam.

Az ember gyarló földi lény, legérzékenyebben arra reagál, ami az anyagi létét jelenti. Én is megijedtem, amikor megláttam a

nyugdíjaim összegét. Minket – közművelőket – még rosszabbul fizettek, mint a pedagógusokat. Amikor visszatértem Isten szolgálatába, elkezdtem gondolkodni. Higgym el, ami a Bibliában van? És ha mégis tévedek? Ha odaadom a tizedet, még kevesebb pénzem marad. Ennek ellenére úgy döntöttem: hiszek Isten ígéletében.

Nehéz a szemmel nem látható dolgokban hinni! Az emberek általában azt szeretnék, hogy Isten előbb bizonyítson, akkor majd ők is hisznek. Isten viszont pontosan azt kívánja tőlünk, hogy minden feltétel nélkül higgyük el, amit az Ige mond, és Ő nem okoz nekünk csalódást. Azt hiszem, ez az egyik legnehezebb próbatétele a hívő életnek.

Én hittem Isten ígéletében és azóta tudom, hogy a mennyei matematika nem azonos a földivel. Ma már nem a tizedet, hanem a dupláját adom vissza Istennek, és ennek ellenére a nyugdíjamból mindenre telik. Tudom, hogy ez emberileg nem hihető: pedig így van!

Remélem, nem untattam soraimmal, de úgy éreztem, illő, hogy valamit tudjon rólam Almási testvér is, ha már „egy akolba” kerültünk. Illetve az akol eddig is azonos volt, de idegen bárányok is bégették benne, ráadásul unisono, holott mi a karéneket kedveljük.

Köszönöm, hogy számon tartják az én szerény összegű hozzájárulásomat ahhoz, hogy közös célunk eredményes legyen. Erről szeretnék minél többet hallani, olvasni, mert bár a test erőtelen, de a „lélek kész”.

Testvéri szeretettel búcsúzom

– aláírás –

Napsugár hírek

Alig van az országnak olyan része, ahol ne találkozhatnánk a gyülekezetekben – immár 10–15 éves – gyerekekkel, akik a Napsugár Gyermekekmentő Alapítvány szolgálata nyomán jutottak hívő szülőkhöz. Hálásak vagyunk Istennek azért, hogy 15 évvel ezelőtt feleségemmel, Máriával együtt indított bennünket arra, hogy létrehozzuk ezt az alapítványt, és azért is, hogy az ország testvérisége imádságos és anyagi támogatásban részesítette munkánkat és ma is ezt teszi.

Az elmúlt évben a személyi jövedelemadó 1%-ának följárulásából összesen 444 896 forint átutalás érkezett számlánkra az APEH-től.

A fenti összeget gyermekek segélyezésére, felújítási és fenntartási költségek fedezésére fordítottuk.

Ezúton is szeretnénk megköszönni mindazoknak a segítségét, akik részesei voltak az adakozásnak és kérni a további támogatást.

Az 1%-ot a továbbiakban is szívesen fogadjuk.

Adószámunk változatban: 19175955–1–13.

Dr. Almási Mihály
lelkipásztor, a kuratórium elnöke

IMAHÁZMEGNYITÁS ELŐTT ORGONAAVATÁS VÁCOTT

Hat év szorgos munka és Isten gazdag áldása nyomán elkészült az új váci baptista imaház. Megdöbbentő szépségű mind az épület, mind a templom-belső, mind a park. Gyönyörű kilátás nyílik a „hegyen épült templom” előteréből az egész városra. És mindehhez ráadásként egy remek orgona! Nem csoda, ha nagy az öröm. Az istentisztelet központi része most is az igehirdetés volt, amit Meláth Attila helyi lelkipásztor

zelmi Induló, és végül egy különösen kedves – a naplementével, az estével kapcsolatos énekek dallamait is fölhasználó hangszerbemutató és improvizáció – mindez természetesen Tóka Szabolcs művész-tanár testvérünk előadásában.

Az összhang ezen a délutánon és estén nemcsak a zenében volt fölfedezhető, hanem mindenben. Az épület harmonikus szépsége, a zene, a szolgálatok, az ige, az

ima, és az örvendező gyülekezet szent egységben dicsőítette a Mindenhatót. A templom előtt színeiben őszi lombot imitáló térburkolat a terített asztalok, a holdfény és a csodás panoráma, a szeretetteljes vendéglátás, az agapé tovább fokozta együvé tartásunk érzését és jó alkalmat nyújtott a testvérközösség elmélyítésére. Kísérje Isten gazdag áldása a váci testvérek szolgálatát!

– Erzsébeti tudósító –

testvér, a BBEK elnöke tartott. Az orgonadarakok között néhány vers, bizonyásgtétel és karének hangzott el. Az istentisztelet Hargas Gyula korábbi váci lelkipásztor és dr. Almási Mihály pesterzsébeti lelkipásztor imájával zárult. Erzsébetről közel százan kísértük el Almási testvért és családját.

Az alapkövetél 2000. március 26-án volt. A ragyogó napsütéses vasárnapon az alapító okiratot Mag Tibor testvér helyezte el, Almási testvér (akkori egyházelnök) prédikált. Most, alig 4 évvel később (2004. szeptember 19-én) a pesterzsébeti gyülekezetből Tóka Szabolcs orgonaművész testvér és fia, Ágoston (aki Vácott a Zeneművészeti Szakközépiskolában tanul orgonaszakon) szolgáltatta meg az új hangszert, amely „Johannus” márkájú, három manuális holland gyártmányú digitális orgona. Amint Tóka testvér a bemutató során elmondta, majdnem 5000 sípból álló hagyományos orgonának megfelelő, közel hatvan regiszteres, az egyik legújabb fejlesztésű hangszer, ami egyesíti a német barokk és a francia romantikus orgonák hangzását, és mint ilyen, első a magyarországi baptista gyülekezetekben.

A bemutató során elsőként Händel: Sába királynőjének érkezése (orgonaátirat) hangzott el (részlet a Salamon c. operából). Ezt követte (Tóka Ágoston előadásában) J. S. Bach: C-moll fantázia és fuga, majd C. Franck: H-moll Korál, A. Guilman: Győ-

Örömnep a Szilágyságban

Szilágyság megye a Trianon előtti Magyarország egyik fontos területe volt, közel 4000 km². Székhelye Zilah, ahol nemrégiben épült új baptista imaház. Az építkezés még tartott, amikor ott jártam, de már nyilvánvaló volt, hogy a megyeszékhelyhez méltó, impozáns épület készül.

Nagy baptista gyülekezet van Szilágype-recsenben is, közel 500 taggal. A mintegy két és félezer lakosú település első írásos említése 1259-ből való. A Somlyói uradalom része volt, majd a 14. századtól a Báthori család birtoka. Ma többnyire csak Perecsenek hívják. A gyülekezet lelkipásztora valamikori kedves tanítványom, Nagy István testvér, aki a szintén mívesen megépített új baptista imaházzal rendelkező Nagybányán volt korábban.

A perecseni testvérek nagy buzgósággal építették föl a község közepén a település legnagyobb épületét, az 1000 férőhelyes imaházat. A megnyitó istentiszteletre szeptember 5-én került sor. Természetesen jelen voltak az erdélyi magyar baptista vezetők, valamint Kulcsár Sándor New-York-i lelkipásztor, az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség elnöke, de ott volt az RMDSZ elnöke, magyar polgármesterek és szenátorok is. A politikusok is a Bibliából olvastak, és igei alapon szóltak a gyülekezetnek.

Egy vendég testvér beszámolója szerint csodálatos volt az ünnep, de nem csak lelki, hanem testi vonatkozásban is, hisz 2500-an ebédeltek és vacsoráztak, a nőtestvérek több mint 30 000 db töltöttkáposztát készítettek, és persze sok egyéb finomságot.

Úgy tudjuk, hogy jelenleg a perecseni imaház a világ legnagyobb magyar baptista temploma.

Kívánjuk, hogy mindig áldott otthona legyen a gyülekezetnek és az üdvösség után vágyakozó kereső lelkeknek!

Dr. A. M.

„Példaképül... méltóságot mutatván”

(Titus 2:7. – Károli-ford.)

Hallgatom a Híradót. Ez most a fő szenzáció: Az egyik „fővezér” – leköszönőben – már többször mondja, miszerint ő most mindent úgy cselekszik, hogy valamilyen megőrizze a hivatal, az intézmény tekintélyét. És részletezi, miként kíván búcsút venni eddigi magas pozíciójától. Másokat is erre szeretne inspirálni, hogy – védve a mundér becsületét – óvják a tekintélyesek ingadozófélben lévő tekintélyét.

Ez a téma foglalkoztatja most az egész országot, engem is. Minket, baptistákat egyébként is érint és izgat most – általában is! – a tekintély kérdése. Lehet-e egy intézmény tekintélyes? Önmagában, önmagától semmiképpen sem. De egy – vagy néhány – kiváló személyiség tekintélyt adhat a személytelen hivatalnak, intézménynek, miniszterelnökségnek, vagy csak simán elnökségnek. Egy kevésbé kiváló (alább való) személyiség pedig lerombolhatja még a legmagasabb pozíció tekintélyét és méltóságát is.

Olvasom például, hogy egy főtiszteletű püspök elfogadja egy olyan kispap egyházi tevékenységét, aki nyíltan vállalja homoszexuális „másságát”. Esményinek gondolt meggyőződésem romjai alá kerülök ettől, de tudatomban romokban hever a nagyméltóságú atya tekintélye is. Mert a tekintély nem egy virtuális valóság, hanem olyan ez, mint a Napkirály (XIV. Lajos) mondása: „L'état, c'est moi!” „Az állam én vagyok!” Ennek analógiájára mondhatom, hogy „a tekintély, én vagyok”. Vagyis: A tekintély maga az ember... Ha az. Ha viszont nincs tekintélyem, azt senki más nem tudja felépíteni, megépíteni, egyedül csak én magam. De amikor mindezt leírom, már elkéstem vele! Persze próbálkoznak az emberek reklámot csinálni maguknak vagy egymásnak, és felépítenek egy nimbuszt, egy délibábot. Ez azonban csupán áltekintély, légvár, mely a rosszindulat vagy a józan számonkérés egyetlen fuvallatától összeomlik, szertefoszlik.

Érdekes módon – nekem sose volt problémám a saját tekintélyemmel. Vagy azért, mert nem volt, így hát nem volt mivel problémázni, vagy azért, mert volt, tehát nem kellett vele problémázni. Mindig igyekeztem természetes és őszinte életet élni. A titkot egy páli mondásban találtam meg: „A zsidóknak olyanná lettem, mint

aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat, a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő – pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt –, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket.” (És így tovább!) 1Kor 9: 20–23.

Ez segített át a tekintély és a lesajnálás közti hepehupás lapályon, miközben próbáltam a gyermekek között gyermekmód viselkedni, a bölcs vénék között bölcsnek mutatkozni. A fiatalokkal együtt „duhajkodtam”, természetesen igei keretek között, hogy utána a szószéken is elfogadjanak.

Egyszer sem fordult elő velem, hogy hadakoznom kellett volna a tekintélyemért. Még akkor sem, amikor valamilyen dőre balgasággal leromboltam a renomémát. Fájaltam nagyon, és könyörögve kértem a Kegyelem Urát: Seregek Istene, újíts meg, ragyogtasd rám orcádat, hogy megszabaduljak! (Zsolt 80: 20.)

Amikor bekerültem a baptista misszió áramába, nagy tekintélyű Elődök világitották meg előttem az utat. Emlékszem első napomra a Szemináriumban. Mintha tegnap történt volna. Azt hittem, a fényes mennyeország előszobájába érkeztem. Aztán megjelent Baranyay igazgató testvér, akit később már szabad volt Bácsy-nak titulálnunk. Legalább egy Gábiel formátumú nagytekintélyű személyiséget szemléltettem benne.

Ugyanígy felnézek még ma is a „nagy generáció” általam ismert, szeretett és tisztelt tagjaira, azaz édesapám korosztályára. Őket magamban baptista reformátoroknak, illetve „baptistátoroknak” nevezem.

Van egy arcképcsarnokom. Az egyik „belső” teremben található e portrék. Ideális hely lelki ideáljaimnak! Számomra ők a farszok, akikben nem kellett csalódnom. Máig segítenek az élet dolgai között való eligazodásomban. Előttem ők a tekintélyesek. Soha nem foglalkoztak ezzel a témával, nem akartak tekintélyesek lenni. Amikor mégis azok lettek, nem kellett óvni, megvédeni a tekintélyüket.

„Vájtsemű” egyháztörténészek bizonyára tudnának (vájklálódva) az ő életükben is kifogásolnivalót találni. Hiába tennék, bennem az ő jellemük úgyis megmarad eszményinek, követésre méltónak. Nem a nemzet nagysága előtt borulok le,

hanem az ő példájuk előtt, alázatos önismerettel, egészen a sírhantjuk rögéig.

De lássuk az arcképcsarnokot! – Gerzsenyi Albert, (Ugrai) Kovács Imre, (Herter) Hetényi Pál, Vass Ferenc, Dobner Béla (Jenő), Mészáros Lajos, Cserhalmi Imre, Tóth Gábor, Meláth József, Kovács Mihály, Sáhó Miklós, Patkás Gábor, Héthalmi (Páth) Károly, Szegedi Ferenc, Haraszi (Ritter) Sándor.

Miért nevezem és tartom őket tekintélyes világitó eszközöknek?

– Emelt fővel hordozták a szolga és a szolgatárs megtisztelő címet.

– Mintha egy szent család tagjai lettek volna, testvérei voltak egymásnak. Szereték, tisztelték egymást, tudtak együtt imádkozni.

– Halálosan komolyan vették a lelki életet és a Jézus Krisztusról való tanúságtételt.

– Ugyanakkor remek kedélyű, életigenlő emberek voltak. Nem volt köztük depressziós, csalódott, pesszimista kesergő.

– A Biblia volt a hitvallásuk, de a kialakult és érvényben lévő közösségi szabályokat is tisztelték és megtartották.

– Nemcsak általában keresztények voltak, hanem öntudattal vállalták baptista hívó voltukat.

– Átadott étellel, komolyan vett hivatástudattal szolgáltak, teljes életidejüket átengedve az Úrnak. Nem igényeltek szabadnapot.

– Ki milyen karizmát kapott, azzal sáfarkodott, zúgolódás nélkül. Ha a mai fiatalok között senki se volna, aki minket, immár idős szolgálakat tisztelettel övez, ennek nem csupán a korszellem lenne az oka, hanem bizonyára az, hogy nem éltünk eléggé tiszteletreméltó életet. – De hadd mondjak végül egy nagyon vicceset! – A jövőben legyetek szívesek arra törekedni, hogy velem kapcsolatos megnyilvánulásaitokban építsétek és óvjátok törékeny tekintélyemet. Meghálálom: ha rólatok esik szó, cserébe majd én is ugyanezt fogom tenni.

Gerzsenyi Sándor

**A Budapesti Baptista Egyházkerület
megjelentette
a Missziókerületi Értesítőt, amelynek
számai megtalálhatók az Interneten:
www.bbek.baptist.hu**